

befalende skal afgive sit Skud før de almindelige Medlemmer. I sin Tid, da Fredericia var Garnisonsby i stor Stil, var det en General, der var den højstbefalende, senere har det været en Oberst, og hvis man nu fremtidig vil opretholde Traditionen, maa man gaa længere ned, thi vel vedbliver Fredericia at være Garnisonsby, men fra Foraaret 1913 vil man ikke længer have nogen Regimentsstab derovre. Den Tradition, jeg her omtaler, er saa gammel, at da Frederik VII som Kronprins laa i Garnison i Fredericia, var han en stadig Gæst ved Underofficerernes Fester, og efter at han var blevet Konge, var han med ved 25 Aars Jubilæet i 1861, og han befandt sig den Gang saa vel der, at han ikke blot var til Stede ved Festen i Fuglesangsskoven om Formiddagen, men efter at han om Eftermiddagen havde været inde i Byen for at hylde af Borgerne der, vendte han om Aftenen tilbage til Underofficerernes Fest i Fuglesangsskoven. Det har i det hele været saaledes, at alle de Regimentschefer, vi har haft i Fredericia, har befundet sig vel ved at være Gæster hos Underofficererne, og det er dertor beklageligt, at den Konflikt, som det ærede Medlem omtalte, og som ogsaa tidligere har været omtalt i adskillige Blade, skulde finde Sted, dobbelt beklageligt, fordi det altsaa er sidste Aar, vi har Regimentschef derovre, og sidste Aar den gamle Forening bestaar, i alt Fald under de Former, hvorunder den hidtil har bestaaet.

Det ærede Medlem fra Horsens vilde søge Grunden til Konflikten i, hvad der skete ved den store Jubilæumsfest i Fjor, og jeg vil give ham Ret i, at det, der skete den Gang, kan have nogen Skyld, men jeg siger ogsaa: kun nogen Skyld i, hvad der skete i Sommer. Før jeg gaar over til, hvad der skete i Fjor, skal jeg først omtale, at vel er det rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at man havde tænkt paa at indbyde Forsvarsministeren, men jeg tror ikke, det holder ganske Stik, hvad det ærede Medlem tilføjede om Grunden til, at man undlod det. Det ærede Medlem sagde, at Obersten ved denne Lejlighed skulde have udtalt, at det var ham personligt imod, eller saadant noget lignende, at man indbød Forsvarsministeren. Saa vidt jeg erindrer fra de Forhandlinger, der den Gang fandt Sted, og som jeg var kendt med, anførte Obersten, at ifald man vilde indbyde Forsvarsministeren, maatte man ogsaa tage de Mellemed, der er

mellem Forsvarsministeren og Obersten, med, nemlig de to Generaler i Jylland. Dette var, saa vidt jeg ved, Grunden til, at man undlod at indbyde Forsvarsministeren. Men i øvrigt er det rigtigt, at Redaktøren af Underofficersbladet var til Stede, og det er ogsaa rigtigt, at Obersten i Forvejen havde henstillet, at Redaktør Christiansen ikke blev Genstand for nogen særlig Hyldest ved den egentlige Festmiddag. Sagen var, at man skulde have baade en Frokost og en Middag, saa kunde man hylde Redaktøren ved Frokosten og saa i øvrigt tage sig af de andre Gæster ved Middagen. Men nu er der en Ting, som man ikke maa glemme, det er, at det ikke blot var en Tradition, at man skulde have den højstbefalende ved Garnisonen med, men det var tillige i de senere Aar blevet Tradition, at Underofficersbladets Redaktør skulde være Hædersgæst. Disse to Traditioner er særegne for Underofficersforeningen i Fredericia. Saa vidt jeg ved, har man ikke i nogen anden Garnison den Skik, at man har Regimentschefen med, og saa vidt jeg ved, har man heller ikke den anden Skik, at indbyde Underofficersbladets Redaktør. Det var altsaa gaaet nogle Aar, og naar det nu ikke gik længere end til i Fjor, og naar det blev rent galt i Aar, var Grunden dertil den Gnidningsmodstand, som nu en Gang er kommet til Stede mellem Underofficerer og Officerer, en Gnidningsmodstand, der ikke netop giver sig Udslag deri, at der under det daglige Samliv lægges nogen Uvillie for Dagen, men som særlig kommer til Stede paa den Maade, at der i Officerskredse er megen Misforståelse med de Angreb, som nu og da finder Sted i Underofficersbladet, baade overfor de enkelte Officerer og overfor Officererne som Stand. Jeg vil ikke forsvare disse Angreb, de er vistnok undertiden ikke saa lidt uberettigede. Efter min Mening er Redaktøren af Underofficersbladet noget for ivrig, men paa den anden Side vil jeg dog anføre, at han staar overfor den vanskelige Opgave to Gange om Maaneden at skulle fylde Medlemsbladet med noget, som vedrører en enkelt Bestillingsmandsstand, og dernæst, at vi har endnu de samme Forhold som i Erik Bøghs Dage, at de, som helst vil skrive i Aviserne, er ikke de Folk, som vil give gode Oplysninger og gode Raad, men dem, som vil angribe og have deres personlige og private Mellemværende med andre ordnet. Jeg mener, at man billigvis maa tage Hensyn til denne Redaktørens Stilling. Men paa